

M-am dat lumii

Samoila

De glumesc, și nu se face,
Îmi cer scuze, cel puțin,
Ironia mea, rapace,
Ascunde un mare chin.

Râd de râs și de durere,
Și de milă îmi cam plâng,
Vrerile-mi sunt efemere,
Acțiunile-mi se frâng.

Un plictis profund și dens
L-aș dori ieșit din rând,
Și, așa, i-aș da un sens,
De-ar fi sens și pe pământ.

Scormonind în recea vatră,
Să scot visul la iveală
N-am găsit numita piatră,
Tristă și filozofală.

Căutând să mă cunosc,
Cum mă învăța Socrate,
M-am dat lumii, recunosc,
Dintr-odată, nu în rate.